

LECTURĂ PENTRU GHIDARE ÎN CARIERĂ

Clasa a VIII-a

Nr. crt.	Teme și texte	Pag.
1	Inițiere. Oameni și profesii	2
2	Aș putea să devin... judecător. <i>Cinci pâini</i> de I. Creangă	3
3	Aș putea să devin... pădurar. <i>Ultima lună de toamnă</i> de I. Druță	10
4	Aș putea să devin... muzeograf. <i>Ivanhoe</i> de W. Scott	16
5	Aș putea să devin... ambasador. <i>Elevul Dima dintr-a șaptea</i> de M. Drumeș	23
6	Aș putea să devin... salvamar. <i>Harry Potter</i> de J. K. Rowling	30
7	Aș putea să devin... inspector fiscal. <i>Divanul persian</i> de M. Sadoveanu	37
8	Aș putea să devin... însoțitor de tren. <i>Proștii</i> de L. Rebreanu	46
9	Aș putea să devin... aviator. <i>Ulița copilăriei</i> de I. Teodoreanu	52
10	Aș putea să devin... profesor de limba și literatura română. <i>Tema pentru acasă</i> de N. Dabija	59
11	Aș putea să devin... stilist. <i>Glamour</i> de E. Lungu	66

Realizat în baza curriculumului pentru disciplina opțională *Lectură pentru ghidare în carieră*, aprobat prin Ordinul ministrului educației nr. 265 din 28 aprilie 2017.

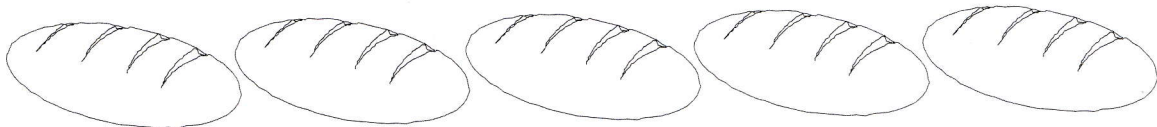
Motto: *Fericiți cei ce păzescu judecata și fac dreptate în toată vremea și mustrează pre cei ce judecă strâmbu!*

/Neagoe Basarab/

SPRE TEXT

- Scrie, pe fiecare imagine, câte un determinativ potrivit pentru cuvântul PÂINE.
- Apreciază importanța acestui produs în viața de toate zilele.

CALEIDOSCOPUL AUTORULUI

- Ion Creangă (n.1 martie 1837, Humulești – d.31 decembrie 1889, Iași) este un scriitor român, unul dintre clasicii literaturii române, recunoscut datorită măiestriei basmelor, poveștilor și povestirilor sale.
- În 1875, îl cunoaște pe Mihai Eminescu și se împrietenește cu acesta. La îndemnul poetului, scrie cele mai importante opere ale sale.
- Cea mai cunoscută scriere a prozatorului este *Amintiri din copilărie*, lucrare publicată integral postum, în anul 1892.
- A colaborat la editarea a patru manuale școlare și a fost un pedagog de vocație.

Citește fragmentul de text din povestirea *Cinci pâini* de Ion Creangă

„Doi oameni, cunoscuți unul cu altul, călătoreau odată, vara, pe un drum. Unul avea în traista sa trei pâini, și celălalt două pâini. De la o vreme, fiindu-le foame, poposesc la umbra unei răchiți pletoase, lângă o fântână cu ciutură, scoate fiecare pâinile ce avea și se pun să mănânce împreună, ca să aibă mai mare poftă de mâncare.

Tocmai când scoaseră pâinile din traiste, iaca un al treilea drumeț, necunoscut, îi ajunge din urmă și se oprește lângă dânșii, dându-le ziua bună. Apoi se roagă să-i dea și lui ceva de mâncare, căci e tare flămând și n-are nimica merinde la dânșul, nici de unde cumpăra.

– Poftim, om bun, de-i ospăta împreună cu noi, ziseră cei doi drumeți călătorului străin, căci, mila Domnului! unde mănâncă doi, mai poate mânca și al treilea.

Călătorul străin, flămând cum era, nemaiasteptând multă poftire, se așază jos lângă cei doi, și începe a mânca cu toții la pâine goală și a bea apă rece din fântână, căci altă udătură nu aveau. Și mănâncă ei la un loc tustrei, și mănâncă, până ce găsesc de mâncat toate cele cinci pâini, de parcă n-au mai fost.

După ce-au mântuit de mâncat, călătorul străin scoate cinci lei din pungă și-i dă, din întâmplare, celui ce avusese trei pâini, zicând:

– Primiți, vă rog, oameni buni, această mică mulțumită de la mine, pentru că mi-ați dat demâncare la nevoie; veți cinsti mai încolo câte un pahar de vin, sau veți face cu banii ce veți pofti. Nu sunt vrednic să vă mulțumesc de binele ce mi-ați făcut, căci nu vedeam lumea înaintea ochilor de flămând ce eram.

Cei doi nu prea vroiau să primească, dar, după multă stăruință din partea celui al treilea, au primit. De la o vreme, călătorul străin și-a luat ziua bună de la cei doi și apoi și-a căutat de drum. Ceilalți mai rămân oleacă sub răchită, la umbră, să odihnească bucatele. Și, din vorbă în vorbă, cel ce avuse trei pâini dă doi lei celui cu două pâini, zicând:

– Ține, frate, partea dumitale, și fă ce vrei cu dânsa. Ai avut două pâini întregi, doi lei ți se cuvine. Și mie îmi opresc trei lei, fiindc-am avut trei pâini întregi, și tot ca ale tale de mari, după cum știi.

– Cum așa?! zise celălalt cu dispreț; pentru ce numai doi lei, și nu doi și jumătate, parte dreaptă ce ni se cuvine fiecăruia? Omul putea să nu ne dea nimic, și atunci cum rămânea?

– Cum să rămână? zise cel cu trei pâini; atunci aș fi avut eu pomană pentru partea ce mi se cuvine de la trei pâini, iar tu, de la două, și pace bună! Acum, însă, noi am mâncat degeaba, și banii pentru pâini îi avem în pungă cu prisos: eu trei lei și tu doi lei, fiecare după numărul pâinilor ce am avut. Mai dreaptă împărțeală decât aceasta nu cred că se mai poate nici la Dumnezeu sfântul...

– Ba nu, prietene, zise cel cu două pâini. Eu nu mă țin că mi-ai făcut parte dreaptă. Haide să ne judecăm, și cum a zice judecata, așa să rămână.

– Haide și la judecată, zise celălalt, dacă nu te mulțumești. Cred că și judecata are să-mi găsească dreptate, deși nu m-am târât prin judecăți de când sunt.

Și așa, pornesc ei la drum, cu hotărârea să se judece. Și cum ajung într-un loc unde era judecătorie, se înfățișază înaintea judecătorului și începe a spune împrejurarea din capăt, pe rând fiecare [...].

Judecătorul, după ce-i ascultă pe amândoi cu luare-aminte, zise celui cu două pâini:

– [...] Acum, ia să statornicim rânduiala următoare, ca să se poată hotărî care câtă pâine a mâncat. Să zicem că s-a tăiat fiecare pâine în câte trei bucăți deopotrivă de mari: câte bucăți ai fi avut dumneata, care spui că avuși două pâini?

- Șase bucăți aș fi avut, domnule judecător.
- R – Dar tovarășul dumitale, care spui că avu trei pâini?
- Nouă bucăți ar fi avut, domnule judecător.
- Acum, câte fac la un loc șase bucăți și nouă?
- Cincisprezece bucăți, domnule judecător.
- Câți oameni ați mâncat aceste cincisprezece bucăți de pâine?
- Trei oameni, domnule judecător.
- Bun! Câte bucăți vin de fiecare om?
- Câte cinci bucăți, domnule judecător.
- Acum, ții minte câte bucăți ai avut dumneata?
- Șase bucăți, domnule judecător.
- Dar de mâncat, câte ai mâncat dumneata?
- Cinci bucăți, domnule judecător.
- Și câte ți-au mai rămas de întrecut?
- Numai o bucată, domnule judecător.
- Acum să stăm aici, în ceea ce te privește pe dumneata și să luăm pe istalalt la rând. Ții minte câte bucăți de pâine ar fi avut tovarășul d-tale?
- Nouă bucăți, domnule judecător.
- Și câte a mâncat el de toate?
- Cinci bucăți, ca și mine, domnule judecător.
- Dar de întrecut, câte i-au mai rămas?
- Patru bucăți, domnule judecător.
- Bun! Ia, acuș avem să ne înțelegem cât se poate de bine! Vasăzică, dumneata ai avut numai o bucată de întrecut, iar tovarășul dumitale, patru bucăți. Acum o bucată de pâine rămasă de la dumneata și cu patru bucăți de la istalalt fac la un loc cinci bucăți?
- Taman cinci, domnule judecător.
- Este adevărat că aceste bucăți de pâine le-a mâncat oaspetele dumneavoastră, care spui că v-a dat cinci lei drept mulțumită?
- Adevărat este, domnule judecător.
- Așadar, dumitale ți se cuvine numai un leu, fiindcă numai o bucată de pâine ai avut de întrecut, și aceasta, ca și cum ai fi avut-o de vânzare, deoarece ați primit bani de la oaspetele dumneavoastră. Iar tovarășului dumitale i se cuvine patru lei, fiindcă patru bucăți de pâine a avut de întrecut. Acum dară fă bine de înapoiește un leu tovarășului dumitale. Și dacă te crezi nedreptățit, du-te și la Dumnezeu, și las dacă ți-a face și el judecată mai dreaptă decât asta!
- Cel cu două pâini, văzând că nu mai are încotro șovăi, înapoiește un leu tovarășului său, cam cu părere de rău, și pleacă rușinat.
- Cel cu trei pâini, uimit de așa judecată, mulțumește judecătorului și apoi iese, zicând cu mirare:
- Dac-ar fi pretutindeni tot asemenea judecători, ce nu iubesc a le cânta cucul din față, cei ce n-au dreptate n-ar mai năzui în veci și-n pururea la judecată.”